

The effect of training with different rhythms of music on the coupling of asymmetric bimanual coordination movement

Mohammadreza Doustan^{1✉}, Ozra Narimisaei², Masoumeh Hosseinzadeh³

1. Corresponding Author, Department of Motor Behavior and sport psychology, Faculty of Sport Sciences, Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran. E-mail: mrdoostan@gmail.com
2. Department of Motor Behavior and sport psychology, Faculty of Sport Sciences, Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran. E-mail: o.narimisa90@gmail.com
3. Department of Sports physiology, Faculty of Sport Sciences, Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran. E-mail: ehdahosseinzadeh1364@gmail.com

Article Info	ABSTRACT
Article type: Research	Introduction: The purpose of this research was to investigate the effect of training with different rhythms of music on the coupling of bimanual movement.
Article history: Received: 23 June 2024 Received in revised form: 18 November 2024 Accepted: 6 January 2025 Published online : 22 June 2025	Methodology: The participants were 48 students (15-17 years old) who were divided into three groups of 16 people. In the pre-test, they performed four bimanual movements of varying difficulty, which included circle-line drawing. In the exercise, only the drawing a circle-right hand and a horizontal line-left hand was done. Three training sessions (4blocks of 10trials of 30seconds each session) were performed. During the training, the first and second group listened to music with 120 and 90beats per minute. They did the immediate post-test and 48 hours later the retention and transfer test. For statistical analysis, mixed ANOVA were performed using SPSS software at a significance level of 0.05.
Keywords: Motor coordination, Musical rhythm Bilateral interference Temporal coupling, Spatial coupling.	Findings: The results showed that training with music in simple transfer and retention tests led to improvement in the spatial pattern of the bimanual circle-line drawing task, but in the difficult transfer test, the exercises, especially in the first group (music with high tempo) It caused a drop in performance. So that in the time pattern or the number of circle-line in the difficult transfer test, a performance drop was observed and a negative transfer occurred.
	Conclusion: Overall, after the training, perhaps due to the simplicity of the task, strong bimanual coupling did not occur. Also, temporal coupling was stronger than spatial coupling, and the higher the tempo of the music, the higher the amount of bimanual coupling.

Cite this article: Doustan, M., Narimisaei, O., & Hosseinzadeh, M. (2025). The effect of training with different rhythms of music on the coupling of asymmetric bimanual coordination movement. *Journal of Sports and Motor Development and Learning*, 17 (2), p-p.
DOI: <https://doi.org/10.22059/jsmdl.2025.378431.1786>

Journal of Sports and Motor Development and Learning by University of Tehran Press is licensed under CC BY-NC 4.0| web site: <https://jsmdl.ut.ac.ir/> | Email: jsmdl@ut.ac.ir.

Extended Abstract

Introduction

Bimanual coordination is the observed coordination between left and right hand movements, which is important in performing many everyday activities, occupational, and sports skills. Activities that require the simultaneous use of both hands require that the two movements have the same spatial and temporal characteristics. Performing two incompatible tasks simultaneously with both hands often leads to interference at the behavioral level. When performing bimanual tasks, the hands are usually not controlled separately, but rather as a coupled system to achieve high spatiotemporal coordination (Rodish et al., 2023). The reason for this interference is considered to be bimanual coupling (Kritz and Gorman, 2017). This bimanual coupling reflects the limitations of the central nervous system in controlling asymmetric bimanual movements (Bigio et al., 2021). Continuous external rhythmic auditory stimuli have been shown to significantly affect motor coordination (Varlet et al., 2012). Practicing with music improves performance of the bimanual coordination task, especially in the speed of movement, compared to practicing alone (Martinez et al., 2018; Hosseinzadeh et al., 2020). However, few studies have been conducted on the effect of music on bimanual coupling. The aim of this study was to investigate the effect of training with music with two different rhythms on bimanual coupling.

Methods

The present study was a quasi-experimental study. The instruments used included the Bimanual Coordination Measurement Tool, the Labtab, the Edinburgh Handedness Assessment Questionnaire, a headset, and music with two different tempos. The participants in this study were 48 students aged 15 to 17 years, all of whom were right-handed and participated voluntarily. They were divided into three groups of 16 (group 1: practiced with high-tempo music, group 2: practiced with low-tempo music, and group 3: practiced without music). All participants performed four bimanual coordination tasks of varying difficulty in the pre-test, which included drawing a circle and a line (for the right and left hands, respectively: circle-horizontal line, circle-vertical line, horizontal line-circle, vertical line-circle). In the exercises, only circle-horizontal line task was practiced. The trainings were performed in 4 blocks of 10 trials for three consecutive days. Each trial was similar to the test, lasting 30 seconds. For the first and second groups, the music had a tempo of 120 and 90 beats per minute, respectively. The third group practiced without music. They participated in the post-test immediately and took the retention test after 48 hours. Repeated measures analysis of variance, one-way ANOVA, and Bonferroni follow-up tests were used. Data analysis was performed using SPSS version 22 software at a significance level of 0.05.

Results

The findings showed that training with music improved learning of the asymmetric bimanual coordination task ($p < 0.05$); no difference was observed between the groups in terms of reducing spatial error ($p > 0.05$); however, the speed of movement in the high-tempo music group improved more ($p < 0.05$). Also, the results obtained from the second test (simple transfer) showed that training with different musical rhythms is effective in transferring a two-handed task with a different spatial pattern. That is, changing the spatial pattern of the left hand does not have a negative effect on the movement of the right hand. However, in the medium and difficult transfer tests, when the bimanual pattern was completely shifted, it improved circle drawing but did not affect the deviation of the line angle. When the dominant hand pattern was changed from horizontal to vertical, the first group improved in terms of the number of circles, but all three groups regressed in terms of the number of lines.

Discussion

In this study, overall, the coupling was not very strong, as positive transfer occurred in all variables except the number of lines. This may be due to the simplicity of the bimanual task in the present study. Temporal coupling was stronger than spatial coupling. Also, music had a positive effect on both the transfer and retention stages, and the higher the tempo of the music, the greater the learning rate. Overall, it is recommended that movement educators use high-tempo music to learn motor coordination tasks, especially learning temporal patterns. Also, in movements where the temporal pattern differs across limbs, rather than the spatial pattern, stronger coupling is developed following practice.

Ethical Considerations

Compliance with ethical guidelines: This study protocol was approved by the ethics committee of Shahid Chamran University (EE/1401.2.24.221951/scu.ac.ir).

Funding: This research did not receive any financial costs.

Authors' contribution: All authors contributed equally.

Conflict of interest: The authors declare no conflict of interest.

Acknowledgments: We thank all participants in the research.

رشد و یادگیری حرکتی ورزشی

تأثیر تمرین همراه با ریتم‌های مختلف موسیقی بر جفت‌شدگی حرکت هماهنگی دودستی نامتقارن

محمدرضا دوستان^۱✉، عذرا نریمیسایی^۲، معصومه حسین‌زاده^۳

۱. نویسنده مسؤل، گروه رفتار حرکتی و روانشناسی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران. رایانامه: mrdoostan@gmail.com

۲. گروه رفتار حرکتی و روانشناسی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران. رایانامه: o.narimisa90@gmail.com

۳. گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران. رایانامه: ehdahosseinzadeh1364@gmail.com

اطلاعات مقاله	چکیده
نوع مقاله: پژوهشی	مقدمه: هدف از این پژوهش بررسی تأثیر تمرین همراه با ریتم‌های مختلف موسیقی بر جفت‌شدگی حرکت دودستی بود.
تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۴/۰۳	روش پژوهش: شرکت‌کنندگان در پژوهش ۴۸ دانش‌آموز (۱۵ تا ۱۷ ساله) بودند که به سه گروه ۱۶ نفره تقسیم شدند. آنها در پیش‌آزمون چهار حرکت دودستی با دشواری متفاوت، که شامل ترسیم دایره-خط بود، انجام دادند. در تمرین تنها تکلیف ترسیم دست راست دایره و دست چپ خط افقی انجام شد. سه جلسه تمرین (هر جلسه ۴ بلوک ۱۰ کوششی ۳۰ ثانیه‌ای) انجام شد. حین تمرین، گروه اول به موسیقی با ضرباهنگ ۱۲۰ ضربه در دقیقه و گروه دوم ۹۰ ضربه در دقیقه گوش می‌دادند. گروه سوم بدون موسیقی تمرین انجام کردند. آنها بلافاصله پس از آزمون ۴۸ ساعت بعد آزمون یادداری و انتقال را انجام دادند. برای تحلیل آماری، از آزمون‌های آنوای مرکب و تحلیل واریانس مکرر در سطح معناداری ۰/۰۵ استفاده شد.
تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۰۸/۲۸	یافته‌ها: نتایج نشان داد که تمرین همراه با موسیقی در آزمون یادداری و انتقال ساده و متوسط سبب پیشرفت در الگوی فضایی تکلیف دودستی ترسیم دایره-خط شد، ولی در آزمون انتقال دشوار، تمرینات به‌ویژه در گروه اول (موسیقی با تمپو بالا) موجب افت عملکرد شد. به‌طوری‌که در الگوی زمانی یا تعداد دایره-خط در آزمون انتقال دشوار، افت عملکرد مشاهده شد و انتقال منفی رخ داد.
تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۰/۱۷	نتیجه‌گیری: روی هم‌رفته پس از تمرین، شاید به‌دلیل سادگی حرکت، جفت‌شدگی دودستی قوی رخ نداد. همچنین جفت‌شدگی زمانی از جفت‌شدگی فضایی قوی‌تر بود و هرچه تمپو موسیقی بالاتر بود، میزان جفت‌شدگی دودستی بیشتر بود.
تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۴/۰۱	کلیدواژه‌ها: تداخل دودستی، جفت‌شدگی زمانی، جفت‌شدگی فضایی، ریتم موسیقی، هماهنگی حرکتی.

استناد: دوستان، محمدرضا؛ نریمیسایی، عذرا؛ و حسین‌زاده، معصومه (۱۴۰۴). تأثیر تمرین همراه با ریتم‌های مختلف موسیقی بر جفت‌شدگی حرکت هماهنگی

دودستی نامتقارن. نشریه رشد و یادگیری حرکتی ورزشی، ۱۷(۲)، ص-ص.

DOI: <https://doi.org/10.22059/jsmdl.2025.378431.1786>

این نشریه علمی رایگان است و حق مالکیت فکری خود را بر اساس لایسنس کپی‌رایت CC BY-NC 4.0 به نویسندگان واگذار کرده

است. تارنما: <https://jsmdl.ut.ac.ir> | رایانامه: jsmdl@ut.ac.ir

مقدمه

هماهنگی دودستی یا توانایی استفاده از هر دو دست به صورت هماهنگ، یک مهارت حرکتی ضروری است که در گستره وسیعی از تکالیف نقش مهمی ایفا می کند (هونگ^۱ و همکاران، ۲۰۱۹). نگاتو^۲ و همکاران (۲۰۲۲) هماهنگی دودستی را هماهنگی مشاهده شده بین حرکات دست چپ و راست در انجام تکالیف حرکتی تعریف می کنند. از فعالیت های زندگی روزانه مانند بستن دکمه پیراهن یا باز کردن یک شیشه مربا گرفته تا انجام یک عمل جراحی، نوازندگی یا نگاه داشتن جعبه سنگین در یک محیط صنعتی، همه این اقدامات به میزان مشخص از همکاری بین دست ها نیاز دارند.

با توجه به ویژگی های تکلیف، حرکات دودستی را می توان به دو دسته تقسیم کرد: حرکات دوطرفه با هدف مستقل^۳ (BMIG) و حرکات دوطرفه با هدف مشترک^۴ (BMCG). هر دسته را می توان بیشتر به دو دسته تقسیم کرد، هدف مستقل متقارن (برای نمونه دسترسی برای گرفتن دو شی مختلف) و هدف مستقل نامتقارن (مانند استفاده از یک دست برای کشیدن یک دایره و دیگری برای کشیدن یک خط) (وو^۵ و همکاران، ۲۰۲۴). به طور کلی، تکالیف متقارن آسان تر از تکالیف نامتقارن انجام می شوند و بنابراین به فعالیت قشری کمتری نیاز دارند (دوستان و همکاران، ۲۰۱۸). در تحقیقی بیان شده است دلیل اینکه کنترل و هماهنگی تکالیف دودستی نامتقارن، دشوار است این است که تکلیف حرکتی دو دست نیاز به مسیرهای مکانی و یا زمانی متفاوت دارد (وو و همکاران، ۲۰۲۴). طبق پژوهش کندی^۶ و همکاران (۲۰۱۷)، تداخل زمانی قابل مشاهده است که دست ها با دامنه ها، جهت های فضایی، فازهای نسبی متفاوت حرکت کرده یا نیروهای متفاوتی تولید می کنند. نشان داده شده است که بیشترین تداخل در تکالیف دودستی زمانی رخ می دهد که همزمان دامنه و سرعت حرکت در دو دست متفاوت باشد (دوستان و باقرنژاد، ۲۰۲۰). بیگیو^۷ و همکاران (۲۰۲۱) این تداخل را با الگوی ترسیم خط و دایره بررسی کردند و نشان دادند که این طرح ها وقتی با هم اجرا می شوند، روی یکدیگر تأثیر می گذارند و در نتیجه دو شکل «بیضی» ایجاد می شود. این نشان می دهد برنامه های حرکتی دست با هم تعامل دارند. این تمایل، اثر جفت شدگی دودستی را نشان می دهد (گاربارینی^۸، ۲۰۱۴). رودیش^۹ و همکاران (۲۰۲۳) در این زمینه بیان کرده اند هنگام انجام تکالیف دودستی، دست ها به طور معمول به صورت جداگانه کنترل نمی شوند، بلکه به عنوان یک سیستم جفت شده برای دستیابی به هماهنگی مکانی- زمانی بالا کنترل می شوند. کریتر و گورمن^{۱۰} (۲۰۱۷) نیز دلیل این تداخل را جفت شدگی دودستی می دانند. این جفت شدن حرکات دو دست، منعکس کننده محدودیت های سیستم عصبی مرکزی در کنترل حرکات دودستی نامتقارن است (بیگیو^۷ و همکاران، ۲۰۲۱؛ کریتر و گورمن، ۲۰۱۷).

جفت شدگی دودستی، به عنوان عدم استقلال مکانی و زمانی دست ها در طول انجام تکلیف با دو دست تعریف می شود (کریتر و همکاران، ۲۰۱۷). آشنایی با چگونگی کاهش جفت شدگی و افزایش استقلال عملکردی دودستی می تواند در بهبود مهارت های دودستی پیچیده مانند ورزش ها، موسیقی و مشاغل ظریف مفید باشد (کیم^{۱۲} و همکاران، ۲۰۲۱). کریتر و گورمن (۲۰۱۷) بیان کردند جفت شدگی دودستی یکی از عواملی که سرعت تکالیف هماهنگی دودستی را مختل می کند. طبق نظر کندی^{۱۳} و همکاران (۲۰۱۶) در حرکات دودستی نامتقارن، اندام سریع تر، تأثیر زیادی بر دقت و تغییرپذیری اندام کندتر دارد. به طور کلی، جفت شدگی به عنوان دو یا چند فرایند که نوعی تعامل با یکدیگر دارند، تعریف می شود (کریتر و گورمن، ۲۰۱۷). با وجود این، نشان داده شده است که افراد می توانند به وسیله تمرین و توجه، همزمانی حرکات دودستی را تغییر دهند و جفت شدگی جدیدی ایجاد کنند. در پی این جفت شدگی جدید دودستی پس از تمرین، درگیری و فعالیت نواحی حرکتی مغز نیز کاهش می یابد (دوستان و باقرنژاد، ۲۰۱۸).

مطالعه سازوکارهای عصبی- شناختی زیربنای جفت شدگی حرکات دودستی نقشی کلیدی در دانش زیربنایی این حرکات دارد (گاربارینی و پیا^{۱۴}، ۲۰۱۳). رویکرد علوم اعصاب فرض می کند که هماهنگی دودستی توسط یک ابرعصبی یا یک ناحیه خیلی بزرگ کنترل می شود که

1. Hung

2. Negatu

3. bilateral movements with an independent goal

4. bilateral movements with a common goal

5. Wu

6. Kennedy

7. Biggio

8. Garbarini

9. Rudisch

10. Crites & Gorman

11. Biggio

12. Kim

13. Kennedy

14. Pia

به‌عنوان یک ساختار متحدکننده برای اجرای صحیح تکالیف دودستی عمل می‌کند (سوینن و گویجزز^۱، ۲۰۱۵). بر اساس این رویکرد، نواحی مختلفی از مغز که با هماهنگی دودستی مرتبط‌اند، از جمله قشر حرکتی اولیه^۲، قشر پیش‌حرکتی^۳، ناحیه حرکتی تکمیلی^۴ (وو و همکاران، ۲۰۲۴؛ لی^۵ و همکاران، ۲۰۲۳). هنگام انجام تکالیف دودستی دایره‌ای و مداوم، ناحیه حرکتی تکمیلی، ناحیه سینگولیت، قشر پیش‌حرکتی پشتی و مخچه حرکتی در مقایسه با تکالیف تک‌دستی فعال می‌شود (کارابانوف^۶ و همکاران، ۲۰۲۳).

نظریه برنامه حرکتی عمومی بیان می‌کند که یک برنامه مشترک برای کنترل هر دو دست وجود دارد (اشمیت^۷، ۱۹۷۵؛ به نقل از لی^۸ و همکاران، ۲۰۲۳). این نظریه بیان می‌کند که وقتی دو دست تمایل دارند که در حرکات دودستی، الگوهایی را تولید کنند که از نظر فضایی و زمانی مشابه هم باشند، این فرضیه به‌وجود می‌آید که برای هر دست یک برنامه حرکتی وجود دارد (لی و همکاران، ۲۰۲۳). نظریه سامرز^۹ (۲۰۰۲) بر اهمیت تعامل و هماهنگی بین دو نیمکره مغز تأکید دارد. این نظریه بر این نکته تأکید دارد که حرکات دو دست به‌صورت یک سیستم هماهنگ عمل می‌کنند و به‌طور طبیعی به یکدیگر جفت می‌شوند؛ به‌طوری‌که تغییر در حرکت یکی از دست‌ها بر حرکت دست دیگر تأثیر می‌گذارد. این جفت‌شدگی می‌تواند به‌صورت خودکار و بدون نیاز به توجه آگاهانه انجام شود. تمرین و یادگیری می‌تواند به بهبود جفت‌شدگی و هماهنگی بیشتری بین دو دست منجر شود. این جفت‌شدگی به هماهنگی و همزمانی حرکات کمک می‌کند و به‌واسطه شبکه‌های عصبی در مغز ایجاد می‌شود (سامرز و همکاران، ۲۰۰۸). با این حال، در نظریه سیستم‌های پویا، پس از تمرین، جفت‌شدگی حرکات دودستی به‌عنوان یک پدیده خودسازمان و تطبیق‌پذیر در نظر گرفته می‌شود. این نظریه تأکید دارد که تمرین به تغییرات در پویایی‌های حرکت منجر می‌شود و این تغییرات سبب بهبود هماهنگی و انعطاف‌پذیری حرکات می‌شود. جفت‌شدگی حرکات دودستی در این دیدگاه به‌عنوان نتیجه تعاملات پیچیده بین فرد، محیط و تکلیف در حین تمرین شکل می‌گیرد (دیویدز^{۱۰}، ۲۰۰۸؛ اشمیت، ۲۰۱۸).

برخی پژوهشگران توانایی انسان برای همگام‌سازی حرکات خود با محرک‌های بیرونی را به‌طور گسترده بررسی کرده‌اند. نشان داده شده است که محرک‌های شنیداری ریتمیک بیرونی مداوم و پیوسته به‌شدت بر هماهنگی حرکتی تأثیر می‌گذارد (وارلت^{۱۱} و همکاران، ۲۰۱۲). موسیقی نوعی صدای ساختاریافته با محتوای احساسی و شناختی است که در زمان و مکان جریان دارد (دوبروتا^{۱۲} و همکاران، ۲۰۱۹). جاناتا^{۱۳} و همکاران (۲۰۱۲) نشان دادند که شرکت‌کنندگان طبق موسیقی نه‌تنها با انگشت دست ضربه می‌زنند، بلکه سایر اعضای بدن مثل پاها و سر را هم حرکت می‌دهند. مارتینز^{۱۴} و همکاران (۲۰۱۸) و حسین‌زاده و همکاران (۲۰۲۰) نشان دادند که تمرین همراه با موسیقی نسبت به تمرین تنها، سبب بهبود در اجرای تکلیف هماهنگی دودستی، به‌ویژه در سرعت انجام حرکت می‌شود. همچنین نشان داده شده است که آموزش موسیقی بیشتر راهبردهای زمان‌بندی رویداد را تقویت می‌کند (براون جانزن^{۱۵} و همکاران، ۲۰۱۴).

بنابر گفته فیورتنه و کالابرو^{۱۶} (۲۰۲۳) موسیقی بسیاری از فرایندهای ادراکی و حرکتی را توسعه می‌دهد، زیرا همزمان بر نواحی مختلف مغزی که در پردازش موسیقی و ریتم‌های حرکتی نقش دارند تأثیر می‌گذارد. به‌طور ویژه، نواحی حرکتی، از جمله قشر حرکتی اولیه، ناحیه حرکتی تکمیلی، قشر پیش‌حرکتی و عقده‌های قاعده‌ای، در گوش دادن به موسیقی درگیرند (چن^{۱۷} و همکاران، ۲۰۰۸). وو و همکاران (۲۰۲۴) نشان دادند که این نواحی در جفت‌شدگی دو دست در حرکات دودستی نیز درگیرند؛ به‌نظر می‌رسد موسیقی از طریق جفت شدن فرایندهای حسی- حرکتی در مغز، بر حرکت تأثیر می‌گذارد (جاناتا و همکاران، ۲۰۱۲). براون جانزن و همکاران (۲۰۱۴) نشان دادند که موسیقی می‌تواند کنترل حرکتی و کنترل سرعت تکلیف ترسیم دایره را بهبود دهد. حسین‌زاده و همکاران (۲۰۱۸) نیز نشان دادند که

1. Swinnen & Gooijers

2. Primary motor cortex

3. Pre-motor cortex

4. Supplementary motor area

5. Li

6. Karabanov

7. Schmidt

8. Li

9. Summers

10. Davids

11. Varlet

12. Dobrota

13. Janata

14. Martinz

15. Braun Janzen

16. Fiorente & Calabro

17. Chen

موسیقی از نوع ساز گیتار براسکا با ضرباهنگ ۱۰۰ ضرب در دقیقه همراه با تمرین نسبت به تمرین تنها با ریتم مترونوم برای یادگیری الگوهای زمانی و فضایی هماهنگی دودستی مفیدتر است. با وجود این، ویستی^۱ (۲۰۱۰) نشان داد اگر تکلیف انجام شده برای هر دو دست مشابه باشد، شرکت کنندگان پس از دریافت آموزش موسیقی، تکلیف را با سرعت و دقت بیشتری انجام می دهند، ولی اگر تکلیف برای دو دست متفاوت باشد، بدتر عمل می کنند. بنابراین تمرین و موسیقی از جمله عواملی هستند که می تواند روی هماهنگی و جفت شدگی دودستی موثر باشد همچنین گوش دادن به موسیقی، ارتباط تنگاتنگی با فرایندهای عصبی درون بدن دارد و می تواند فعالیت قشر حرکتی را تعدیل کند (سایچر^۲ و همکاران، ۲۰۱۳). در این زمینه، فیورتنه و کالابرو (۲۰۲۳) بیان کردند که نواحی مشترکی در مغز در پی گوش دادن به موسیقی و هماهنگی حرکتی فعال می شوند. افزون بر این موسیقی می تواند سبب آزادسازی دوپامین، که ناقل عصبی مرتبط با لذت و پاداش در مغز که یادگیری حرکتی را تحت تأثیر قرار می دهد شود، زیرا آزادسازی به ایجاد احساس خوشایند و افزایش انگیزه کمک می کند (سلیم پور و همکاران، ۲۰۱۱). همچنین روی نواحی حسی و نیز عاطفی و احساسی مانند آمیگدال و قشر پیش پیشانی تأثیر می گذارد. همچنین تأثیر موسیقی بر مغز شامل آزادسازی مواد شیمیایی، فعالیت در نواحی مختلف مغز، بهبود اتصالات عصبی و تأثیر بر هورمون ها است (فدورنکو^۳ و همکاران، ۲۰۱۲). اشلاگ^۴ (۲۰۰۱) نشان داد که تمرین همراه با موسیقی می تواند به تغییرات ساختاری در مغز، از جمله افزایش حجم ماده خاکستری و بهبود اتصالات عصبی منجر شود.

وارلت^۵ و همکاران (۲۰۱۲) نشان داده اند که ویژگی محرک های شنیداری بیرونی بر هماهنگی حرکتی تأثیر می گذارد؛ به طور معمول این ویژگی های زمانی موسیقی، نبض، تمپو و الگوهای ریتمیک آن است که آنها را در این وضعیت قرار می دهد. ریتم شامل مدت زمان نسبی نت ها (یا به طور دقیق تر، زمان نسبی فواصل بین شروع نت ها) است (لویتین^۶ و همکاران، ۲۰۱۸). ریتم نبض اساسی است که شعر، موسیقی و رقص را در همه فرهنگ ها زنده می کند (چین^۷ و همکاران، ۲۰۱۹). تمپو به سرعت موسیقی یا سرعتی که رویدادهای موسیقی در طول زمان رخ می دهند اشاره دارد (مک آلی^۸، ۲۰۱۰). حرکت هماهنگ و ادراک ریتم هر دو لزوماً شامل سازوکارهای زمان بندی دقیقی هستند که مسلماً به مشترکات در پردازش عصبی منجر می شود (شولتز^۹ و همکاران، ۲۰۲۱). این مفهوم توسط یافته های تصویربرداری عصبی - شناختی پشتیبانی می شود. زمانی که افراد - نوازندگان یا غیرموسیقی دانان به ریتم های موسیقی گوش می دهند، نواحی حرکتی فعال هستند (شولتز و همکاران، ۲۰۲۱). بنابراین، ادراک ریتم، که احتمالاً با اتصال غنی بین سیستم های شنوایی و حرکتی مغز تسهیل می شود، به عنوان وسیله ای برای بهبود کارایی در یادگیری حرکتی توصیف شده است (تاوت^{۱۰}، ۲۰۰۵). دایر^{۱۱} و همکاران (۲۰۱۷) نشان دادند که نوع ریتم و تمپوی موسیقی می تواند بر یادگیری تکلیف هماهنگی دودستی مؤثر باشد.

با توجه به پژوهش های مختلف، به نظر می رسد هماهنگی بین دست ها برای افرادی مانند ورزشکاران یا نوازندگان، از اهمیت ویژه ای برخوردار باشد. از منظر علم اعصاب، ارزیابی تکالیف دودستی بینش هایی را در خصوص مهارت های حرکتی تخصصی، اختلالات حرکتی، ارتباط متقابل بین نواحی مغز، و عملکردهای شناختی و اجرایی بالاتر، مانند ادراک حرکتی، کنش حرکتی، و چندتکلیفی ارائه می دهد (ماس^{۱۲} و همکاران، ۲۰۱۷). با توجه به اهمیت بحث جفت شدگی در حرکات دودستی و پژوهش های اندک در زمینه تأثیر موسیقی بر این موضوع، پژوهش حاضر در نظر دارد، به بررسی تأثیر تمرین همراه با ریتم های مختلف موسیقی بر جفت شدگی حرکت هماهنگی دودستی نامتقارن بپردازد. با توجه به اینکه پژوهش های زیادی در زمینه موسیقی و حرکت انجام شده است، هنوز مسائل دیگری مانند تأثیر موسیقی بر جفت شدگی حرکات هماهنگی دودستی ناشناخته مانده است. این پژوهش با رویکردی متفاوت در پی یافتن پاسخ به این پرسش هاست: آیا تمرین بر جفت شدگی دو دست در اجرای حرکت هماهنگی دودستی نامتقارن تأثیر دارد؟ جفت شدگی زمانی قوی تر است یا جفت شدگی فضایی؟ آیا تمرین همراه با موسیقی بر این جفت شدگی ها مؤثر است؟ آیا تأثیر نوع موسیقی متفاوت است؟ بنابراین در پژوهش حاضر به بررسی تأثیر تمرین همراه با ریتم های مختلف موسیقی بر جفت شدگی حرکت دودستی می پردازیم.

1. Wisti

2. Stupacher

3. Fedorenko

4. Schlaug

5. Varlet

6. Levitin

7. Cheyne

8. McAuley

9. Schultz

10. Thaut

11. Dyer

12. Maes

روش‌شناسی پژوهش

پژوهش حاضر از نوع نیمه‌تجربی بود. شرکت‌کنندگان این پژوهش را دانش‌آموزان پسر و دختر با دامنه سنی ۱۵ تا ۱۷ سال (۴۸ نفر) تشکیل دادند. ملاک‌های ورود شامل راست‌دست بودن، برخورداری از دید طبیعی، نداشتن تجربه در تکلیف حاضر و هرگونه فعالیت در حوزه موسیقی، نداشتن هرگونه مشکل حرکتی یا جسمانی، عدم مصرف مواد مخدر و داشتن رضایت آگاهانه بود. ملاک‌های خروج از پژوهش نیز شامل بروز هرگونه بیماری، آسیب یا اختلال عملکرد در حین پژوهش، مشارکت نکردن یا تأخیر در ادامه مشارکت در تمرینات و انصراف از ادامه پژوهش بود.

ابزارهای اندازه‌گیری

- فرم اطلاعات فردی^۱ در مورد سن، ملاک‌های ورود و مصدومیتی که ممکن است عملکرد فرد را در تکلیف ادراکی-حرکتی ضربه‌زنی تحت تأثیر قرار دهد، جزئیاتی را فراهم می‌کند.
- پرسشنامه دست برتری ادینبورگ (اولفیلد، ۱۹۷۱): این پرسشنامه، دارای اعتبار و پایایی قابل قبولی است. برای سنجش دست برتری از این پرسشنامه استفاده می‌شود. علی‌پور (۲۰۰۷) از طریق همبستگی تمام موارد آزمون با نمره کل، همسانی درونی آزمون را سنجید. دامنه همبستگی بین ۹۸ تا ۸۳ درصد بود. همچنین آلفای کرونباخ پرسشنامه ۹۷ درصد و همبستگی دو نیمه آن ۹۲ درصد بوده است.
- برای تعیین زمان اجرای آزمون از کرنومتر استفاده شد.
- مترونوم دیجیتال: جهت بازخورد شنوایی و تنظیم حرکت ریتمیک دست، از مترونوم استفاده شد. مترونوم ابزاری است که ضربات پی‌درپی و یکنواختی را تولید می‌کند، این ضربات، به آزمودنی‌ها در نگه‌داشتن ریتم حرکت کمک می‌کند. این ضربات با یکای ضرب در دقیقه (BPM)^۲ سنجیده می‌شوند. در پژوهش حاضر از مترونوم دیجیتالی که بر روی موبایل نصب شده است، استفاده شد.
- دستگاه پخش‌کننده موسیقی (Mp3 Player).
- برای منتقل کردن صدای موسیقی به گوش آزمودنی‌ها از هدست استفاده شد.
- ابزار سنجش هماهنگی دودستی: این ابزار شامل دو بخش سخت‌افزاری و نرم‌افزاری است. این ابزار در تاریخ ۱۳۹۶/۰۷/۱۰ به شماره ثبت اختراع ۹۳۷۲۰ ثبت اختراع شده و در چندین پژوهش استفاده شده است (دوستان و همکاران، ۲۰۱۶؛ دوستان و باقرنژاد، ۲۰۱۸ و ۲۰۲۰؛ حسین‌زاده و همکاران، ۲۰۲۰). روایی این ابزار توسط متخصصان تأیید شد و پایایی آن در پژوهش دوستان (۱۳۹۵) با استفاده از روش آزمون- بازآزمون ۰/۹۲ به‌دست آمد. «سخت‌افزار» مورد استفاده در پژوهش حاضر شامل دو قلم نوری G-Note 7100 با مارک مجهز به صفحه حسگر با دقت 2000LPI، دو دستگاه لپ‌تاپ، مترونوم، کرنومتر و نرم‌افزار ویژه تکلیف دودستی بود. «نرم‌افزار هماهنگی دودستی» برای ترسیم دایره مورد استفاده در پژوهش حاضر توسط دوستان (۲۰۱۶)، مشابه کار تحقیقی ونگلو^۴ و همکاران (۲۰۰۶) طراحی شد. برنامه سنجش هماهنگی دودستی به‌گونه‌ای طراحی شده است که شرکت‌کننده ترسیم دایره با قلم نوری بر روی صفحه حسگر را با یکی از دست‌ها انجام می‌دهد. به‌طوری‌که ویژگی و الگوی دوایر قبل از انجام توسط آزمونگر تعیین می‌شد. الگوی ترسیم‌شده روی صفحه به‌وسیله نرم‌افزار طراحی‌شده رقمی می‌شد و روی صفحه نمایش لپ‌تاپ ثبت می‌شد. نرم‌افزار میزان خطای ترسیم را در قالب خطوط خارج از الگو تحت عنوان درصد خطوط خارج‌شده نسبت به کل خطوط ترسیم‌شده نمایش می‌داد. پس از هر کوشش، نرم‌افزار چند خروجی را به‌صورت عددی به ما می‌دهد. این اعداد شامل تعداد پیکسل‌های (نقاط) ترسیم‌شده، تعداد دایره‌های رسم‌شده، تعداد و درصد نقاط خارج محدوده (خارج از دایره بزرگ)، تعداد و نقاط داخل محدوده (داخل دایره کوچک)، تعداد نقاط قابل قبول (درصد صحیح روی الگوی موردنظر) است. در پژوهش کنونی، برای سنجش جفت‌شدگی زمانی، تعداد دوایر و تعداد خطوط و برای سنجش جفت‌شدگی فضایی برای دایره از درصد قابل قبول ترسیم الگو و برای خط از میانگین زوایای خطوط نسبت به خط الگو استفاده می‌شد.
- فرم ثبت نتایج: در این فرم، در هر کوششی که آزمودنی انجام می‌داد، خطای ترسیم دایره (تعداد دوایر و درصد قابل قبول اجرا) و خط (تعداد و میانگین زوایای خطوط) ثبت می‌شد.

1. Demographic Information

2. Metronome

3. Bits per minutes

4. Sophie Vangheluwe

روش اجرا

شرکت کنندگان پژوهش همگی به طور داوطلبانه و آزاد در پژوهش شرکت کردند. برای ارزیابی راست دست بودن آزمودنی ها از پرسشنامه دست برتری ادینبورگ استفاده شد. آنها به طور تصادفی در سه گروه ۱۶ نفره (۸ پسر و ۸ دختر) قرار گرفتند. همه شرکت کنندگان پیش از اجرای پیش آزمون توسط آزمونگر با موارد آزمون و با نحوه ترسیم هریک از الگوها و هماهنگی با صدای مترونوم و موسیقی آشنایی پیدا می کردند.

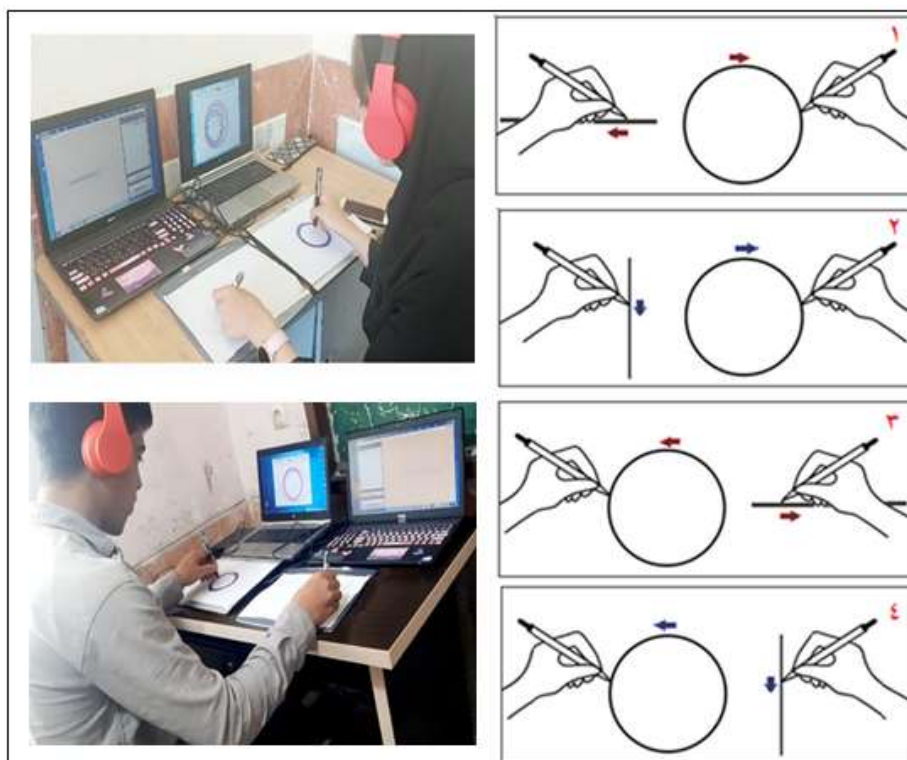
ابتدا پیش آزمون تکلیف تمرینی (الگوی ۱: دست راست دایره در جهت ساعت گرد و دست چپ خط افقی) و پیش آزمون های انتقال (الگوی ۲: دست راست دایره در جهت ساعت گرد و دست چپ خط عمودی، الگوی ۳: دست راست خط افقی و دست چپ دایره در جهت پادساعت گرد، الگوی ۴: دست راست خط عمودی و دست چپ دایره در جهت پادساعت گرد) به عمل آمد (شکل ۱). شرکت کنندگان در هر کدام از آزمون ها بر اساس الگوی همان آزمون، به مدت ۳۰ ثانیه بر اساس ریتم مترونوم به ترسیم الگوی دودستی می پرداختند. سپس تمرینات انجام شد. در جلسات تمرینی تنها الگوی ۱ تمرین شد. شرکت کنندگان در هر کوشش تمرینی، به مدت ۳۰ ثانیه (در مدت زمانی مشابه با آزمون ها) بر اساس ریتم مترونوم یا موسیقی به ترسیم الگوی تمرینی دودستی (الگوی ۱) می پرداختند. تمرینات در هر جلسه در ۴ بلوک ۱۰ کوششی در سه روز (یا جلسه) پیایی انجام گرفت.

در دو گروه اول و دوم تمرینات همراه با گوش دادن به موسیقی انجام می شد. برای گروه اول با موسیقی با ضرباهنگ ۱۲۰ ضربه در دقیقه و گروه دوم با موسیقی با ضرباهنگ ۹۰ ضربه در دقیقه در هدست پخش می شد. گروه سوم بدون استفاده از موسیقی تمرین را انجام داد. پس آزمون ها (در هر چهار الگو) پس از آخرین جلسه تمرین، مشابه با پیش آزمون ها انجام شد. آزمون های یادداری (در هر چهار الگو) به فاصله ۴۸ ساعت پس از تمرین روز سوم انجام شد.

برای بررسی میزان یادگیری الگوی تمرین شده، آزمون الگوی ۱ که دقیقاً مشابه با الگوی تمرین شده بود ارزیابی شد. برای سنجش میزان جفت شدگی حرکت دودستی، سه نوع آزمون انتقال (تغییر در الگوهای حرکتی دست ها) در پیش آزمون، پس آزمون و یادداری ارزیابی شد. برای «آزمون انتقال ساده»، آزمون مربوط به الگوی ۲ (که در آن الگوی دست راست ترسیم دایره در جهت عقربه های ساعت بود و نسبت به الگوی تمرین شده بدون تغییر ماند، ولی جهت تکلیف دست چپ تغییر کرد، به طوری که ترسیم خط با دست چپ به صورت عمودی بود) ارزیابی شد. در «آزمون انتقال متوسط»، آزمون مربوط به الگوی ۳ (که در آن الگوی دو دست نسبت به الگوی تمرینی بین دو دست جابجا شد، به طوری که دست راست به ترسیم خط در جهت افقی و دست چپ به ترسیم دایره در جهت خلاف عقربه های ساعت پرداخت) ارزیابی شد. برای «آزمون انتقال دشوار»، آزمون مربوط به الگوی ۴ (که در آن هم الگوی دو دست معاوضه شد و هم جهت حرکت دست ها تغییر کرد، به طوری که دست راست ترسیم خط عمودی و دست چپ ترسیم دایره در جهت خلاف عقربه های ساعت را انجام می داد. در شکل ۱، چهار الگوی دودستی آزمون های به عمل آمده نشان داده شده است.

نرم افزار بررسی هماهنگی دودستی، خطای ترسیم دایره را در قالب درصد خطوط خروجی نسبت به کل خطوط ترسیم شده در الگوی دایره و تعداد دوایر و نیز میانگین زاویه خط نسبت به خط الگو و نیز تعداد خطوط را به ما می داد.

برای بررسی میزان جفت شدگی دودستی (وابستگی حرکت دو دست در پی انجام تمرین تکلیف نامتقارن)، میزان خطای الگوهای دو دست در تکالیف آزمون های انتقال بررسی شد. هرچه میزان خطاهای دو دست در آزمون های انتقال پس از انجام جلسات تمرینی افزایش بیشتری داشته باشد، نشان دهنده جفت شدگی قوی تر دست ها در پی تمرین دودستی بوده است. در پژوهش حاضر جفت شدگی زمانی و فضایی ارزیابی شد. برای بررسی جفت شدگی فضایی، در آزمون انتقال جهت حرکت دستی که تکلیف ترسیم خط را انجام داد، از افقی (شرایط تمرینی) به عمودی تغییر می کرد. اگر میزان خطای فضایی تکلیف ترسیم دایره نسبت به پیش آزمون افزایش یابد، نشان دهنده جفت شدگی فضایی دو دست در تکلیف دودستی نامتقارن است. ضمن اینکه تعداد دوایر و خطوط (به عنوان خطاهای زمانی) در تکلیف ترسیم خط نیز بررسی شد (شکل ۱).

شکل ۱. تصویری از الگوی ترسیم حرکت دودستی در چهار آزمون مختلف. سمت راست) آزمون ۱: ترسیم دایره با دست برتر- خط افقی با دست غیربرتر (الگوی تمرینی)، آزمون ۲: ترسیم دایره با دست برتر- خط عمودی با دست غیربرتر (انتقال ساده)، آزمون ۳: ترسیم دایره با دست غیربرتر- خط افقی با دست برتر (انتقال متوسط) و آزمون ۴: ترسیم دایره با دست غیربرتر- خط عمودی با دست برتر (انتقال دشوار). سمت چپ) تصویری از شرکت کنندگان هنگام انجام تکالیف حرکتی دودستی.

روش های آماری

برای بررسی برابری ماتریس کوواریانس، از آزمون باکس، برابری واریانس های خطا از آزمون لون و برای بررسی طبیعی بودن توزیع داده ها از آزمون شاپیرو- ویلک استفاده شد؛ با توجه به سطوح معناداری به دست آمده در همه آزمون ها که بالاتر از ۰/۰۵ بود، برای تحلیل استنباطی فرضیه ها، از آزمون های آنوای مرکب، و آزمون های پیگردی بنفرونی استفاده شد. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار اس. پی. اس. اس. نسخه ۲۲ انجام گرفت.

یافته های پژوهش

با توجه به اینکه پیش فرض استفاده از آزمون تحلیل واریانس مرکب، برقرار بود. برای تحلیل استنباطی، از آزمون آنوای مرکب استفاده شد که نتایج آن در جداول زیر آمده است. یافته ها در دو بخش الگوها یا خطاهای فضایی و خطاهای زمانی ارائه شد.

خطاهای فضایی

جدول ۱. نتایج آزمون آنوای مرکب برای بررسی تفاوت درصد قابل قبول ترسیم دایره و زاویه خط هنگام ترسیم دایره در چهار آزمون مختلف در سه گروه

آزمون	الگو	منبع تغییرات	مجموع مجزورات	df	میانگین مجزورات	F	sig	η^2
آزمون اول	دایره	آزمون	۲۳۱۶/۰۲۲	۲	۱۱۵۸/۰۱۱	۸/۹۳۸	*۰/۰۰۱	۰/۱۶۶
		آزمون* گروه	۶۴۲/۳۹۲	۴	۱۶۰/۶۹۸	۱/۲۴۰	۰/۳۰۰	۰/۰۵۲
		خطا	۱۱۶۵۹/۹۲۶	۹۰	۱۲۹/۵۵۵			

۱۰ رشد و یادگیری حرکتی ورزشی، دوره هفدهم، شماره دوم، فصل تابستان ۱۴۰۴						
شرایط تمرینی	خط	آزمون	۱۷۷۶/۳۴۷	۱/۷۱۶	۱۰۳۵/۰۸۰	۱۳/۵۶۰
		آزمون* گروه	۱۹۹/۱۹۴	۳/۴۳۲	۵۸/۰۳۵	۰/۵۳۶
		خطا	۵۸۹۵/۱۲۵	۷۷/۲۲۷		۰/۲۳۲
آزمون دوم (انتقال ساده)	دایره	آزمون	۳۸۶۰/۵۸۶	۲	۱۹۳۰/۲۹۳	۸/۹۳۸
		آزمون* گروه	۵۷۸/۷۵۱	۴	۱۴۴/۶۸۸	۱/۳۰۰
		خطا	۱۰۰۱۷/۴۴۹	۹۰	۱۱۱/۳۰۵	۰/۲۷۶
	خط	آزمون	۵۵۱/۶۲۵	۲	۲۷۵/۸۱۲	۳/۷۶۸
		آزمون* گروه	۹۴/۷۰۸	۴	۲۳/۶۷۷	۰/۳۲۳
		خطا	۶۵۸۸/۳۳۳	۹۰	۷۳/۲۰۴	۰/۸۶۲
آزمون سوم (انتقال متوسط)	دایره	آزمون* گروه	۳۷۲/۲۲۱	۳/۳۲۸	۱۱۱/۸۲۹	۱/۶۵۷
		خطا	۵۰۵۳/۱۸۴	۷۴/۸۹۱	۶۷/۴۷۴	۰/۱۷۹
		آزمون	۳۹۱/۶۸۱	۱/۷۱۹	۲۳۷/۹۰۹	۱/۹۱۵
	خط	آزمون* گروه	۵۷۶/۵۲۸	۳/۴۳۷	۱۶۷/۷۳۴	۱/۴۱۰
		خطا	۹۲۰۱/۷۹۲	۷۷/۳۳۶	۱۱۸/۹۸۴	۰/۲۴۳
		آزمون	۷۵۰/۷۳۷	۱/۷۱۲	۱۰۹۶/۰۵۰	۳/۳۶۸
آزمون چهارم (انتقال دشوار)	دایره	آزمون* گروه	۹۵۵/۰۳۵	۳/۴۲۳	۱۱۱/۸۲۹	۲/۱۴۲
		خطا	۱۰۰۲۹/۸۶۱	۷۷/۰۲۰	۱۳۰/۲۲۴	۰/۹۳
		آزمون	۲۷۴/۶۸۱	۲	۱۳۷/۳۴۰	۱/۸۱۱
	خط	آزمون* گروه	۱۲۹/۷۳۶	۴	۳۲/۴۳۴	۰/۴۲۸
		خطا	۶۸۲۳/۵۸۳	۹۰	۷۵/۸۱۸	۰/۷۸۸
		آزمون				

همان‌طور که در جدول ۱ مشاهده می‌شود، یافته‌های مربوط به آزمون آنوای مرکب نشان داد که برای آزمون اول یا همان الگوی تمرین شده (ترسیم دایره با دست برتر - خط افقی با دست غیربرتر) و همچنین برای آزمون دوم (انتقال ساده: ترسیم دایره با دست برتر - خط عمودی با دست غیربرتر)، اثر تمرین بر درصد قابل قبول ترسیم دایره معنادار است. بدین معنا که تمرین در مجموعه سه گروه بر درصد قابل قبول ترسیم دایره در پس‌آزمون و یادداری تأثیر داشته است، به‌طوری‌که برای آزمون اول، میانگین درصد قابل قبول ترسیم دایره در پیش‌آزمون، پس‌آزمون و یادداری به‌ترتیب ۲۹/۱۲۷، ۳۶/۳۳۴ و ۳۸/۵۱۷ و در آزمون دوم (انتقال ساده) به‌ترتیب ۲۷/۷۱۵، ۳۶/۸۷۰ و ۳۹/۸۹۴ به‌دست آمد. با این وجود در این دو آزمون اثر آزمون در گروه معنادار نشد. همچنین یافته‌های مربوط به انحراف زاویه ترسیم خط نشان داد که در دو آزمون اول و دوم اثر تمرین بر کاهش زاویه خط معنادار شد، بدین معنا که تمرین در مجموعه سه گروه بر انحراف زاویه ترسیم خط در پس‌آزمون و یادداری تأثیر داشته است. به‌طوری‌که میانگین انحراف زاویه خط در پیش‌آزمون، پس‌آزمون و یادداری برای آزمون اول به‌ترتیب ۱۶/۹۴، ۸/۴۶ و ۱۱/۴۴ و برای آزمون انتقال ساده به‌ترتیب ۱۵/۸۵، ۱۱/۱۰ و ۱۲/۹۲ به‌دست آمد. با وجود این اثر آزمون در گروه معنادار نشد.

برای آزمون سوم (انتقال متوسط: ترسیم دایره با دست غیربرتر - خط افقی با دست برتر) و نیز آزمون چهارم (انتقال دشوار: ترسیم دایره با دست غیربرتر - خط عمودی با دست برتر)، نتایج نشان داد که اثر تمرین بر درصد قابل قبول ترسیم دایره معنادار است. بدین معنا که در این دو آزمون، تمرین در مجموعه سه گروه بر درصد قابل قبول ترسیم دایره در پس‌آزمون و یادداری تأثیر داشته است. به‌طوری‌که میانگین درصد قابل قبول ترسیم دایره در پیش‌آزمون، پس‌آزمون و یادداری برای آزمون سوم به‌ترتیب ۲۵/۰۷۶، ۳۰/۴۴۲ و ۳۳/۷۱۰ و برای آزمون چهارم (انتقال دشوار) به‌ترتیب ۲۵/۹۰۷، ۳۰/۸۷۰ و ۳۰/۶۲۱ به‌دست آمد. با وجود این در آزمون انتقال دشوار، آزمون‌های پیگردی نشان داد که بین گروه اول با دو گروه دیگر تفاوت وجود دارد (به‌ترتیب $P = ۰/۰۳۳$ و $P = ۰/۰۱۴$). به‌طوری‌که پیشرفت در پس‌آزمون و یادداری در گروه اول (تمرین همراه با موسیقی با تمپوی بالا) از دو گروه دیگر بیشتر بود. ولی در هردو آزمون سوم و چهارم (انتقال متوسط و دشوار) اثر آزمون در گروه معنادار نشد. با وجود این، یافته‌های مربوط به انحراف زاویه ترسیم خط نشان داد که در هردو آزمون انتقال، اثر تمرین بر کاهش زاویه خط معنادار نشد. میانگین انحراف زاویه خط در پیش‌آزمون، پس‌آزمون و یادداری در آزمون سوم به‌ترتیب ۱۵/۵۸، ۱۱/۷۵ و ۱۲/۵۶ و در آزمون چهارم به‌ترتیب ۱۳/۶۷، ۱۰/۸۱ و ۱۰/۶۷ به‌دست آمد. همچنین اثر آزمون در گروه معنادار نشد.

خطاهای زمانی

جدول ۲. نتایج آزمون آنوای مرکب برای بررسی تفاوت تعداد ترسیم دایره و تعداد خط هنگام ترسیم دایره در چهار آزمون مختلف در سه گروه

آزمون	الگو	منبع تغییرات	مجموع مجذورات	df	میانگین مجذورات	F	sig	η^2
آزمون اول (شرایط تمرینی)	دایره	آزمون	۱۷۱۸/۸۴۷	۱/۷۴۵	۹۸۵/۲۲۲	۸/۵۲۶	*./۰.۰۱	۰/۱۵۹
		آزمون * گروه	۶۲۴/۳۱۹	۳/۴۸۹	۱۷۸/۰۶۶	۱/۵۴۱	۰/۲۰۵	۰/۰۶۴
		خطا	۹۰۷۲/۵۰۰	۷۸/۵۰۸	۱۱۵/۵۶۱			
	خط	آزمون	۳۵۳۵/۰۹۷	۲	۱۷۴۷/۵۴۹	۳۸/۵۷۲	*./۰.۰۱	۰/۲۳۲
		آزمون * گروه	۴۴۵/۳۶۱	۴	۱۱۱/۳۴۰	۲/۴۳۰	۰/۰۵۳	۰/۰۹۷
		خطا	۴۱۳۴/۲۰۸	۹۰				
آزمون دوم (انتقال ساده)	دایره	آزمون	۲۱۸۹/۵۹۷	۲	۱۰۹۴/۷۹۹	۹/۰۳۷	*./۰.۰۱	۰/۱۶۷
		آزمون * گروه	۸۸۴/۷۷۸	۴	۲۲۱/۱۹۴	۰/۱۳۱	۰/۱۳۱	۰/۰۷۵
		خطا	۱۰۹۰۳/۶۲۵	۹۰	۱۲۱/۱۵۱			
	خط	آزمون	۲۴۰۳/۵۹۷	۱/۵۱۹	۱۵۸۲/۴۳۹	۱۸/۵۹۸	*./۰.۰۱	۰/۲۹۲
		آزمون * گروه	۹۹۷/۹۰۳	۳/۰۳۸	۳۲۸/۴۹۱	۳/۸۶۱	*./۰.۱۳	۰/۱۴۶
		خطا	۵۸۱۵/۸۳۳	۶۸/۳۵۱				
آزمون سوم (انتقال متوسط)	دایره	آزمون	۱۶۴۰/۹۳۱	۱/۶۸۱	۹۷۶/۱۱۶	۹/۰۷۰	*./۰.۰۱	۰/۱۶۸
		آزمون * گروه	۶۹۶/۸۶۱	۳/۳۶۲	۲۰۷/۲۶۶	۱/۹۲۶	۰/۱۲۶	۰/۰۷۹
		خطا	۸۱۴۱/۵۴۲	۷۵/۶۴۹	۱۰۷/۶۲۳			
	خط	آزمون	۶۲۰/۹۳۱	۲	۳۱۰/۴۶۵	۵/۴۱۵	*./۰.۰۶	۰/۱۰۷
		آزمون * گروه	۱۱۱۸/۶۱۱	۴	۲۷۹/۶۵۳	۴/۸۷۸	*./۰.۰۲	۰/۱۷۸
		خطا	۵۱۵۹/۷۹۲	۹۰				
آزمون چهارم (انتقال دشوار)	دایره	آزمون	۲۸۶۱/۰۵۶	۲	۱۴۳۰/۵۲۸	۲۴/۲۲۷	*./۰.۰۱	۰/۳۵۰
		آزمون * گروه	۷۳۷/۳۱۹	۴	۱۸۴/۳۳۰	۳/۱۲۲	*./۰.۱۹	۰/۱۲۲
		خطا	۵۳۱۴/۲۹۲	۹۰	۵۹/۰۴۸			
	خط	آزمون	۲۸۶/۷۲۲	۲	۱۴۳/۳۶۱	۴/۱۵۱	*./۰.۱۹	۰/۰۸۴
		آزمون * گروه	۴۹۶/۰۶۹	۴	۱۳۴/۰۱۷	۵/۶۰۶	*./۰.۰۹	۰/۱۳۸
		خطا	۳۱۰۸/۵۴۲	۹۰	۳۴/۵۳۹			

در مورد خطاهای زمانی، همان طور که در جدول ۲ مشاهده می شود، یافته های مربوط به آزمون آنوای مرکب نشان داد که برای هر چهار آزمون اثر تمرین بر تعداد دایره معنادار است. بدین معنا که تمرین در مجموعه سه گروه بر تعداد دایره در پس آزمون و یادداری تأثیر داشته است. به طوری که میانگین تعداد دایره در پیش آزمون، پس آزمون و یادداری به ترتیب در آزمون اول ۲۶/۱۹، ۳۱/۸۷ و ۳۴/۴۶، آزمون دوم ۲۳/۹۴، ۳۱/۱۳ و ۳۲/۹۸، آزمون سوم ۲۶/۳۹۵، ۳۱/۱۰۴ و ۳۰/۴۱۶ و آزمون چهارم ۲۳/۷۷، ۳۱/۸۱ و ۳۴/۱۹ به دست آمد. با این وجود اثر آزمون در گروه تنها در آزمون چهارم معنادار شد. آزمون های پیگردی نشان داد که بین گروه اول با دوم ($P=۰/۰۰۱$) و اول با سوم ($P=۰/۰۰۱$) تفاوت وجود دارد، به طوری که گروه اول (تمرین همراه با موسیقی با ریتم بالا) بهتر عمل کرده است.

همچنین یافته های مربوط به انحراف زاویه ترسیم خط نشان داد که در هر چهار آزمون، اثر تمرین بر تعداد خطوط معنادار است. بدین معنا که تمرین در مجموعه سه گروه بر تعداد خط در پس آزمون و یادداری تأثیر داشته است. با وجود این، اثر آزمون در گروه در آزمون های دوم تا چهارم معنادار شد، بدین معنا که بین اثر تمرینات بر میانگین تعداد خط در سه گروه مختلف تفاوت معناداری وجود دارد. در آزمون دوم (انتقال ساده)، گروه اول (تمرین همراه با موسیقی با ریتم بالا) بهتر از گروه دوم و گروه دوم بهتر از گروه سوم عمل کرده است. برای آزمون سوم (انتقال متوسط)، آزمون های پیگردی نشان داد که بین گروه اول با دوم ($P=۰/۰۱۰$) تفاوت وجود دارد. نکته شایان توجه اینکه که گروه سوم (تمرین بدون موسیقی) تعداد خطوط در پس آزمون و یادداری حتی از پیش آزمون کمتر شده است.

در آزمون چهارم (انتقال دشوار)، تعداد خط در پس آزمون با یادداری تفاوت داشت ($P=۰/۰۲۲$). به طوری که میانگین در پیش آزمون، پس آزمون و یادداری به ترتیب ۲۴/۰۰، ۲۲/۹۵۸ و ۲۶/۳۳۳ به دست آمد. نکته شایان توجه نسبت به سایر آزمون ها این است که در پس آزمون نسبت به پیش آزمون گروه ها افت کرده اند و تعداد خطوط ترسیمی کاهش یافته است. هرچند در یادداری دوباره افزایش یافته است. همچنین اثر آزمون در گروه معنادار شد، بدین معنا که بین اثر تمرینات سه گروه مختلف بر تعداد خط تفاوت معناداری وجود دارد.

آزمون‌های پیگردی نشان داد که بین گروه اول با سوم ($P=0/024$) و دوم با سوم ($P=0/025$) تفاوت وجود دارد. به‌طوری‌که گروه اول (تمرین همراه با موسیقی با ریتم بالا) و گروه سوم (تمرین بدون موسیقی) در پس‌آزمون افت عملکرد داشته‌اند و گروه دوم (تمرین همراه با موسیقی با ریتم پایین) نیز پیشرفت نداشته، ولی در یادداری گروه اول پیشرفت داشته است.

بحث و نتیجه‌گیری

در پژوهش حاضر در پی پاسخگویی به این پرسش بودیم که آیا تمرین حرکت دودستی همراه با گوش دادن به دو نوع موسیقی با تمپوی متفاوت، سبب یادگیری حرکتی و نیز جفت‌شدگی بین دست‌ها و در نتیجه کاهش استقلال عملکردی دست‌ها می‌شود یا خیر. هنگامی‌که انسان همزمان هر دو دست استفاده می‌کند، تأثیرات جفت‌شدگی قوی ایجاد می‌شود و هیچ‌یک از دو دست قادر به انجام اقدامات مستقل نیستند. پیشنهاد شده است که چنین محدودیت‌های حرکتی به‌جای اجرای حرکت به بازنمایی عمل مرتبط‌اند. از این‌رو تکالیف دودستی می‌تواند یک ابزار تجربی ایده‌آل برای بررسی بازنمایی‌های حرکتی درونی در شرایط عصب‌شناختی که در آن حرکت یک دست مختل است، نشان دهد (گاربارینی و پیا، ۲۰۱۳). جفت‌شدگی دودستی به‌طور معمول از طریق الگوی ترسیم خط و دایره بررسی می‌شود، این طرح‌ها وقتی با هم اجرا شوند روی یکدیگر تأثیر منفی می‌گذارند، هنگامی‌که انسان همزمان حرکات مختلفی را با هر دست انجام می‌دهد، حرکت هر دست در حرکت دست مقابل اختلال ایجاد می‌کند (بیگیو و همکاران، ۲۰۲۱).

یافته‌ها نشان داد که تمرین همراه با موسیقی سبب پیشرفت در یادگیری تکلیف هماهنگی دودستی نامتقارن می‌شود؛ بین گروه‌ها از نظر کاهش خطای فضایی تفاوت شایان توجهی مشاهده نشد؛ با وجود این، در سرعت انجام حرکت و کاهش خطای زمانی بین گروه‌های مختلف، تفاوت مشاهده شد. به‌طوری‌که در گروه موسیقی با تمپوی بالا پیشرفت بیشتری حاصل شد. در آزمون مربوط به یادگیری تکلیف تمرین‌شده، تمرین همراه با موسیقی سبب پیشرفت ترسیم دایره در مرحله پس‌آزمون و یادداری شد؛ همچنین سبب کاهش زاویه خط در مراحل پس‌آزمون و یادداری شد. نتایج پژوهش حاضر در مورد بهبود زمان‌بندی حرکت در پی تمرین همراه با موسیقی با تمپوی بالا، با نتایج برخی پژوهش‌ها که نشان دادند تمرین و موسیقی می‌تواند روی هماهنگی و جفت‌شدگی دودستی مؤثر باشد (مانند استاپچر^۱ و همکاران، ۲۰۱۳)، همراستاست. فیورته و کالابرو (۲۰۲۳) نیز بیان کردند که نواحی مشترکی در مغز در پی گوش دادن به موسیقی و هماهنگی حرکتی فعال می‌شوند. برخی پژوهش‌ها نشان داده است که محرک‌های موسیقی با زمان‌های مختلف، تغییرات عصبی را در امواج آلفا و بتا قشر حرکتی و شنوایی ایجاد می‌کنند (نیکولوتا^۲ و همکاران، ۲۰۱۷). هنگام گوش دادن به موسیقی تحریک‌کننده و به‌طور معمول سریع، امواج بتا در لوب گیجگاهی و ناحیه حرکتی سمت چپ افزایش می‌یابد (هیورلس^۳ و همکاران، ۲۰۱۳). مطالعات تصویربرداری رزونانس مغناطیسی عملکردی نیز نشان داده است که موسیقی با تمپوی بالاتر، که احساسات مثبت ایجاد می‌کند، با فعال‌سازی زیاد در قشر شنوایی، ناحیه حرکتی و سیستم‌های لیمبیک همراه است (بوغرت^۴ و همکاران، ۲۰۱۶). در پژوهش حاضر موسیقی با تمپوی بالاتر تأثیر بیشتری بر یادگیری ویژگی زمانی هماهنگی دودستی داشته است. لیو^۵ و همکاران (۲۰۱۸) نشان دادند که موسیقی با تمپوی بالا نسبت به موسیقی با تمپوی پایین و متوسط، فعال‌سازی قوی‌تری در سیستم عصبی ایجاد می‌کند.

از نظر خطای فضایی هم در ترسیم دایره و هم در کاهش زاویه خط تفاوت زیادی بین گروه‌ها مشاهده نشد. همچنین نتایج به‌دست‌آمده از آزمون دوم (انتقال ساده)، این موضوع را که تمرین همراه با ریتم‌های مختلف موسیقی بر انتقال تکلیف دودستی با الگوی فضایی مؤثر است تأیید کرده است؛ یعنی تغییر الگوی فضایی دست چپ، تأثیر منفی بر حرکت دست راست ندارد. با وجود این در آزمون‌های انتقال متوسط و دشوار که الگوی دو دست به‌طور کامل معاوضه شد، سبب پیشرفت ترسیم دایره شد، ولی بر انحراف زاویه خط تأثیری نداشت. البته به این موضوع باید اشاره کرد که بخشی از عدم تفاوت در کاهش خطای فضایی می‌تواند به‌دلیل کاهش سرعت ترسیم دایره - خط در گروه تمرین بدون موسیقی رخ داده باشد؛ بدین معنا که حفظ دقت حرکتی، با فدا کردن سرعت انجام حرکت حاصل شده است. این موضوع می‌تواند تفاوت واقعی بین گروه‌ها و برتری گروه تمرین همراه با موسیقی را در این زمینه پنهان نگه داشته باشد.

1. Gabarini & Pia

2. Stupacher

3. Nicolaou

4. Hurlless

5. Bogert

6. Liu

در برخی پژوهش‌ها نشان داده شده است تداخل‌های زمانی و مکانی، که به‌عنوان جفت‌شدگی دودستی شناخته می‌شوند، هم از نظر عملکردی و هم از نظر تشریحی تفکیک‌پذیرند (گاربایینی و پیا، ۲۰۱۳). ایشان این تمایز را بین جهت و دامنه حرکت، در ترسیم همزمان با یک دست خطوط و با دست دیگر دایره نشان دادند و بیان کردند جفت‌شدگی شامل این واقعیت است که شرکت‌کنندگان تمایل به ایجاد خطوط منحنی و دایره‌های خطمانند دارند (گاربایینی و همکاران، ۲۰۱۴).

عدم پیشرفت و حتی کاهش تعداد ترسیم خطوط در آزمون چهارم (انتقال دشوار) پژوهش کنونی، نشان می‌دهد هنگامی که الگوی یکی از اندام‌ها تغییر کند، جفت‌شدگی دودستی اجرای الگوی جدید را دچار مشکل می‌کند و اثری منفی بر انجام الگوی دودستی جدید دارد. جفت‌شدگی دودستی در شرایطی که فرد بخواهد مهارت حرکتی دودستی نامتقارن جدیدی انجام دهد، یک ویژگی منفی و محدودکننده است. اگر در انجام حرکت دودستی جدید، نیاز به تغییر در الگوی یکی از دست‌ها باشد، این جفت‌شدگی تأثیر منفی بیشتری دارد. نشان داده شده است که اگر این تغییر در الگوی زمانی و دامنه حرکتی دست باشد، جفت‌شدگی دودستی تأثیر بیشتری دارد و استقلال عملکردی دست‌ها بیشتر مورد چالش قرار می‌گیرد (دوستان و همکاران، ۲۰۱۹). استقلال عملکردی دودستی به توانایی انجام همزمان و مستقل حرکات با هر دو دست، به‌ویژه حرکات ظریف اشاره دارد (کیم^۱ و همکاران، ۲۰۲۱؛ پنگ^۲ و همکاران، ۲۰۲۳). در پژوهش حاضر جفت‌شدگی ایجادشده در پی تمرین، به‌ویژه در مؤلفه فضایی، چندان قوی نبود و استقلال عملکردی دست‌ها در آزمون‌های انتقال در شرایط مختلف تقریباً حفظ شد؛ این یافته با نظریه سامرز در مورد جفت‌شدگی دودستی ناهمخوان است، زیرا جفت‌شدگی فضایی ایجادشده چندان قوی نبود. احتمالاً به دو دلیل این موضوع رخ داده است؛ نخست اینکه شرکت‌کنندگان در پی تمرین، الگوهای حرکتی یا برنامه حرکتی دو دست را آموخته و به‌نوعی توانسته‌اند این برنامه‌های حرکتی (دایره و خط) را با هر دو اندام اجرا کنند. این موضوع از طریق نظریه برنامه حرکتی تأیید می‌شود، زیرا طبق این نظریه دو برنامه جداگانه برای هر کدام از دست‌ها وجود دارد، بنابراین قابل انتقال به اندام یا شرایط دیگر هستند؛ دوم اینکه، تکالیف دو دست ساده‌تر از آن بوده‌اند که بتوانند جفت‌شدگی قوی ایجاد کنند و سیستم عصب‌عضلانی را در آزمون‌های انتقال به چالش بکشند. البته جفت‌شدگی در مؤلفه زمانی حرکت به‌ویژه در گروه تمرین همراه با موسیقی با تمپوی بالا رخ داد؛ این یافته با نتایج پژوهش دوستان و همکاران (۲۰۱۸) که جفت‌شدگی در ریتم زمانی حرکات دودستی نامتقارن را قوی‌تر از سایر ویژگی‌ها تشخیص دادند، همخوانی دارد.

در پژوهش ما، ریتم موسیقی یک متغیر مؤثر بر تعداد ترسیم دایره و خط و بنابراین بر جفت‌شدگی دودستی بود، که البته می‌تواند جالب توجه هم باشد. نتایج نشان داد که تعداد خطوط ترسیم‌شده در آزمون انتقال دشوار کمتر شده است. این موضوع نشان می‌دهد که جفت‌شدگی زمانی و فضایی با هم قوی‌تر از هر کدام به‌تنهایی است. در آزمون انتقال سوم علاوه بر جابه‌جایی الگوی دو دست، الگوی فضایی ترسیم خط تغییر کرد که این موضوع سیستم عصبی را دچار چالش بیشتری می‌کند.

یافته ما در خصوص جفت‌شدگی زمانی به‌ویژه در گروه تمرین همراه با موسیقی با تمپوی بالا، با نظریه سامرز (۲۰۰۲) که بیان می‌کند در پی تمرین جفت‌شدگی دودستی و وابستگی حرکت دو دست به یکدیگر افزایش می‌یابد، همخوان است. بنابراین نظریه سامرز را می‌توان با توجه به ویژگی نامتقارن در دو دست تفسیر کرد. نظریه برنامه حرکتی بر تأثیر تمرین روی ذخیره‌سازی و بهبود برنامه‌های حرکتی تأکید دارد. بر اساس این نظریه، تمرین می‌تواند به تقویت برنامه‌های حرکتی مربوط به جفت‌شدگی حرکات دودستی منجر شود. با تمرین مکرر، افراد می‌توانند الگوهای حرکتی را به‌خوبی یاد بگیرند و بهبود یابند. این بهبود می‌تواند شامل افزایش دقت، سرعت و کارایی حرکات دودستی باشد (اشمیت، ۲۰۱۸). یافته پژوهش ما در زمینه سرعت، به‌ویژه در انتقال دشوار با نظریه برنامه حرکتی در یک راستاست، زیرا تمرین موجب تقویت برنامه حرکتی دودستی و در نتیجه جفت‌شدگی بیشتر شده است. ولی بر اساس نظریه سیستم‌های پویا، توانایی خودسازمانی و سازگاری با شرایط جدید حاصل نشده است. البته می‌توان گفت که تمرین دودستی همراه با موسیقی، سبب جفت‌شدگی دودستی عمیق و در پی آن تغییرات درونی در سیستم عصب-عضلانی فرد شده است که توانایی سازگاری با شرایط جدید در اجرای تکلیف دودستی را دچار چالش می‌کند. بنابراین در اینجا جفت‌شدگی دودستی سبب یک محدودیت فردی شده است. همان‌طور که فدورنکو و همکاران (۲۰۱۲) و اشلاگ (۲۰۰۱) بیان کرده‌اند که تمرین همراه با موسیقی تغییرات ساختاری در مغز و بهبود اتصالات عصبی منجر می‌شود.

جالب توجه است که سرعت ترسیم در الگوی خط که الگوی ساده‌تر است تحت تأثیر قرار گرفت. با توجه به اینکه در تکلیف انتقال دشوار، دست برتر تکلیف ترسیم خط و دست غیربرتر تکلیف ترسیم دایره را انجام می‌داد، این یافته بر خلاف پژوهش‌های کیم و همکاران

1. Kim

2. Pang

(۲۰۲۱) و کپیژ^۱ و همکاران (۲۰۰۶) است. کیم و همکاران (۲۰۲۱) بیان کردند که در تکالیف دودستی برای راست‌دست‌ها، دست چپ عملکردی ضعیف‌تر و کندتر نشان می‌دهد. کپیژ^۲ و همکاران (۲۰۰۶) نیز اشاره کردند که در راست‌دست‌ها، مهارت‌های دست چپ در عمل نیاز به توجه بیشتری دارند، زیرا عملکرد بهینه در یک تکلیف چالش‌برانگیز دودستی تنها در صورتی حاصل می‌شود که تفاوت‌های دست حداقل باشد. سیستم عصب- حرکتی انسان این قابلیت را دارد که با تمرین جفت‌شدگی‌های جدیدی در عملکرد دودستی نامتقارن ایجاد کند؛ این ویژگی می‌تواند در نواختن برخی سازهای موسیقی مانند پیانو یا ارگ، به هماهنگی بهتر حرکات دست‌ها کمک کند (کیم و همکاران، ۲۰۲۱؛ پنگ و همکاران، ۲۰۲۳).

یافته‌های مربوط به خطاهای زمانی نشان داد که تمرین تکلیف دودستی موجب پیشرفت در تعداد دایره و خط می‌شود. با وجود این، از نظر تعداد دایره بین سه گروه تفاوتی ایجاد شد؛ اما از نظر تعداد خط گروه تمرین همراه با موسیقی که تکلیف را همراه با موسیقی تمپوی بالا انجام داده بودند، نسبت به دو گروه دیگر یعنی تمرین با موسیقی تمپوی پایین و تمرین بدون موسیقی، پیشرفت داشت. یافته‌ها همچنین نشان داد هنگامی که الگوی دست غیربرتر تغییر کرده و از حالت افقی به عمودی تغییر پیدا کند، احتمالاً به دلیل سادگی الگوی حرکت، جفت‌شدگی اثر نامطلوبی ندارد و تعداد دایره و خط در هر سه گروه پیشرفت می‌کند. گروه‌ها نیز از نظر تعداد دایره تفاوتی باهم نداشتند، ولی از نظر تعداد خطوط گروه موسیقی با تمپوی بالاتر بهتر عمل کردند؛ همچنین ما دریافتیم که اگر الگوهای هر دو دست به‌طور کامل عوض شوند، باز هم یادگیری رخ می‌دهد و گروهی که تمرین خود را همراه با موسیقی تمپوی بالا انجام دادند، نسبت به دو گروه دیگر پیشرفت بیشتری داشت. اما هنگامی که الگوی دست برتر از افقی به عمودی تبدیل شد، گروه اول از نظر تعداد دایره پیشرفت داشتند، ولی هر سه گروه از نظر تعداد خط پسرفت داشتند و این نشان‌دهنده جفت‌شدگی زمانی در تکالیف دودستی است. این افت عملکردی در آزمون انتقال دشوار که نمایشی از خودکاری مهارت و جفت‌شدگی دودستی قوی‌تر است، در گروه تمرین همراه با موسیقی تمپوی بالا بیشتر بود.

در برخی پژوهش‌های انجام‌گرفته تمرین و موسیقی نقش بسزایی در هماهنگ کردن حرکات بدن دارند (حسین‌زاده و همکاران، ۲۰۲۰؛ وروی^۳، ۲۰۲۳). در پژوهش ما تمرین همراه با موسیقی توانست بین حرکات دو دست (ترسیم دایره و خط) هماهنگی ایجاد کند. این یافته با نتایج پژوهش حسین‌زاده و همکاران (۲۰۲۰) همخوانی دارد. در پژوهش زنتنر و ایرولا^۴ (۲۰۱۰) به این موضوع اشاره شده است که انسان می‌تواند حرکات خود را با موسیقی بیرونی هماهنگ کند و کیفیت زمانی حرکت را افزایش دهد؛ این موضوع در پژوهش حاضر نیز رخ داد. این پژوهش‌ها از این حیث با یافته‌های ما همخوانی دارد که تکالیف پژوهش ما ترسیم دایره و خط بود؛ بنابر گفته زلازنیک و روزنیام^۵ (۲۰۱۰) ترسیم دایره یک حرکت مداوم محسوب می‌شود که موسیقی می‌تواند دقت اجرای آن را افزایش دهد. حسین‌زاده و همکاران (۲۰۲۰) نشان دادند که موسیقی سبب بهبود چشمگیری در عملکرد ترسیم دودستی متقارن با عناصر زمانی مشابه و متفاوت می‌شود. دوستان و همکاران (۲۰۱۶) در پژوهش خود تکالیف هماهنگی دودستی را که از نظر زمانی مشابه بودند، ولی از نظر فضایی متفاوت بودند بررسی کردند، آزمودنی‌ها به راحتی توانستند به وسیله تمرین بر جفت‌شدگی غلبه کنند.

نشان داده شده است که جفت‌شدگی دودستی می‌تواند اثر منفی روی حرکات هماهنگی دودستی نامتقارن داشته باشد (بیگیو و همکاران، ۲۰۲۱). ویستی (۲۰۱۰) نشان داد که اگر در تکلیف دودستی نامتقارن، شرکت‌کنندگان پس از دریافت آموزش موسیقی، در سرعت و دقت بدتر عمل می‌کنند؛ یافته‌های ما در این زمینه که تمرین و موسیقی، با وجود تغییر در الگوی دست‌ها، و غلبه بر جفت‌شدگی، سبب پیشرفت تکالیف دودستی می‌شود، با نتایج پژوهش شی^۶ و همکاران (۲۰۱۶) نیز همخوان است.

نتایج پژوهش حاضر با دیدگاه نظریه برنامه حرکتی عمومی که بیان می‌کند که در حرکات دودستی نامتقارن یک برنامه حرکتی وجود دارد که در آن حرکت دو دست از نظر فضایی و زمانی متفاوت است (اشمیت، ۱۹۷۵؛ به نقل از لی و همکاران، ۲۰۲۳)، در تناقض است. شی و همکاران (۲۰۱۶) بیان کردند که تمرین اساسی می‌تواند به اجراکنندگان اجازه دهد تا بر برخی از این محدودیت‌ها برای الگوهای هماهنگی دودستی نسبتاً ساده غلبه کنند. همان‌طور که در این پژوهش به این نتایج دست یافتیم که با تمرین می‌توان بر محدودیت‌هایی که حین اجرای تکالیف دودستی (دایره-خط) پیش آمد، غلبه کرد.

از نظر آناتومیک، یک شبکه پیش‌پیشانی- آهیانه‌ای (اغلب شامل پیش‌مکمل حرکتی، سینگولیت سمت راست و جداری خلفی دوطرفه) تأثیرات جفت‌شدگی دودستی را تحت تأثیر قرار می‌دهد (گاربارینی و پیا، ۲۰۱۳). وجود این شبکه مغزی منحصر به فرد زیربنای جفت‌شدگی

1. Kopiez

2. Kopiez

3. Verwey

4. Zentner & Eerola

5. Zelaznik & Rosenbaum

6. Shea

در اجرا و تصویرسازی حرکات دودستی، با این ایده سازگار است که مکانیزم های فوق نخاعی (مانند برنامه های حرکتی، پیش بینی های حسی و بازنمایی انتزاعی اعمال) ممکن است برای ایجاد این تأثیرات کافی باشد (گاربارینی و پیا، ۲۰۱۳). اگر این درست باشد که تأثیرات جفت شدگی در درجه اول در سطح برنامه ریزی و سازماندهی حرکت ظاهر می شود، باید هر زمان که عملی برنامه ریزی می شود (حتی در غیاب حرکات) وجود داشته باشند (گاربارینی و پیا، ۲۰۱۳). دوستان و باقرنژاد (۲۰۲۰) بیان کردند اینکه تفاوت الگوی حرکت دو دست در چه ویژگی حرکتی باشد، تعیین می کند که جفت شدگی حرکات دودستی در چه سطح عصبی طرح ریزی می شود. اگر تفاوت در نیرو باشد در سطح اجرا و اگر در سرعت و دامنه حرکت باشد در سطوح بالاتر عصبی برنامه ریزی و کنترل می شود. به نظر می رسد تکلیف ترسیم دایره-خط با توجه به سطح دشواری متوسط آن و انتقال نسبتاً منفی در آزمون چهارم پژوهش حاضر (در مؤلفه زمانی)، احتمالاً در سطح سلسله مراتبی بالاتر از متوسط طرح ریزی و کنترل می شود. پژوهش میستر و همکاران (۲۰۱۰) فعال شدن بیشتر قشر پیش پیشانی خلفی-جانبی راست را در طول حرکات تفکیک زمانی نسبت به حرکات متقارن گزارش کرد. بررسی وو و همکاران (۲۰۲۴) به این نتیجه رسید که یک شبکه دودستی عمومی شامل قشر حرکتی اولیه، مکمل و مخچه دوطرفه در حین تکالیف دودستی نامتقارن فعال است.

با توجه به اینکه تکلیف پژوهش ما ساده بود و احتمالاً نتایج را تحت تأثیر قرار داده است، در پژوهش های آینده دشواری تکلیف دودستی و نوع نامتقارنی دو دست را در نظر داشت تا نظریه های موجود در این زمینه را با دقت بیشتری تفسیر کرد. همچنین پیشنهاد می شود در پژوهش های آینده تکالیف دودستی در محیط های واقعی و نه آزمایشگاهی به ویژه جفت شدگی در افراد ماهر در این تکالیف بررسی شود.

تقدیر و تشکر

از همه شرکت کنندگان در پژوهش و مسئولان مدارس کمال سپاسگزاری را داریم.

References

- Alipour, A., & Agah Haris, M. (g). Investigating the reliability and validity of the Edinburgh hand superiority questionnaire in Iran, *Psychological Science Quarterly*. 6(22), 1. (In Persian)
- Biggio, M., Bisio, A., Garbarini, F., & Bove, M. (2021). Bimanual coupling effect during a proprioceptive stimulation. *Scientific Reports*, 11(1), 15015. <https://doi.org/10.1038/s41598-021-94569-8>
- Bogert, B., Numminen-Kontti, T., Gold, B., Sams, M., Numminen, J., Burunat, I., ... & Brattico, E. (2016). Hidden sources of joy, fear, and sadness: Explicit versus implicit neural processing of musical emotions. *Neuropsychologia*, 89, 393-402. <https://doi.org/10.1016/j.neuropsychologia.2016.07.005>
- Braun Janzen, T., Thompson, W. F., Ammirante, P., & Ranvaud, R. (2014). Timing skills and expertise: discrete and continuous timed movements among musicians and athletes. *Front. Psychol*, 5, 1482. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2014.01482>.
- Chen, J. L., Penhune, V. B., & Zatorre, R. J. (2008). Listening to musical rhythms recruits motor regions of the brain. *Cerebral cortex*, 18(12), 2844-2854. <https://doi.org/10.1093/cercor/bhn042>
- Cheyne, P., Hamilton, A., & Paddison, M. (Eds.). (2019). *The philosophy of rhythm: Aesthetics, music, poetics*. Oxford University Press, USA.
- Crites, M. J., & Gorman, J. C. (2017, September). Bimanual coupling and the intermanual speed advantage. In *Proceedings of the human factors and ergonomics society annual meeting* (Vol. 61, No. 1, pp. 1385-1389). Sage CA: Los Angeles, CA: SAGE Publications. <https://doi.org/10.1177/1541931213601830>

- Dauids, K., Button, C., & Bennett, S. (2008). *Dynamics of skill acquisition: A constraints-led approach*. Human kinetics.
- Dobrota, S., Reić Ercegovac, I., & Habe, K. (2019). Gender differences in musical taste: The mediating role of functions of music. *Društvena istraživanja: časopis za opća društvena pitanja*, 28(4), 567-586. <https://doi.org/10.5559/di.28.4.01>
- Doostan, M. R., Namazi Zadeh, M., Sheykh, M., & Naghdi, N. (2016). The effect of change in different characteristics in movements of two hands on transfer of asymmetrical bimanual movement to its converse pattern. *Motor Behavior*, 8(24), 133-152. <https://doi.org/10.22089/mbj.2016.759>(In Persian)
- Doostan, M., & Baghernezhad, Z. (2018). Behavioral and neurological investigation of learning and transfer of asymmetric bimanual task. *Neuropsychology*, 4(12), 9-30.(In Persian)
- Doustan, M., & Baghernezhad, Z. (2020). Evaluation of learning and transfer of complex bimanual task asymmetrical in combination of features of speed, effect of gravity and amplitude of movement. *Journal of Sport Management and Motor Behavior*, 16(31), 252-235. <https://doi.org/10.22080/JSMB.2020.11026.2481>(In Persian)
- Doustan, M., Namazizadeh, M., Sheikh, M., & Naghdi, N. (2019). Evaluation of learning of asymmetrical bimanual tasks and transfer to converse pattern: load, temporal and spatial asymmetry of hand movements. *Acta Gymnica*, 49(3), 115-124. <https://doi.org/10.5507/ag.2019.0102019>(In Persian)
- Dyer, J. F., Stapleton, P., & Rodger, M. W. M. (2017). Advantages of melodic over rhythmic movement sonification in bimanual motor skill learning. *Experimental brain research*, 235, 3129-3140. <https://doi.org/10.1007/s00221-017-5047-8>
- Fedorenko, E., McDermott, J. H., Norman-Haignere, S., & Kanwisher, N. (2012). Sensitivity to musical structure in the human brain. *Journal of neurophysiology*, 108(12), 3289-3300. <https://doi.org/10.1152/jn.00209.2012>
- Fiorente, N., & Calabrò, R. S. (2023). Music in Parkinson's Disease Rehabilitation: Are We Heading in the Right Direction? *Innovations in Clinical Neuroscience*, 20(4-6), 11.
- Garbarini, F., & Pia, L. (2013). Bimanual coupling paradigm as an effective tool to investigate productive behaviors in motor and body awareness impairments. *Frontiers in Human Neuroscience*, 7, 737. <https://doi.org/10.3389/fnhum.2013.00737>
- Garbarini, F., D'Agata, F., Piedimonte, A., Sacco, K., Rabuffetti, M., Tam, F., ... & Berti, A. (2014). Drawing lines while imagining circles: neural basis of the bimanual coupling effect during motor execution and motor imagery. *Neuroimage*, 88, 100-112. <https://doi.org/10.1016/j.neuroimage.2013.10.061>
- Hoseinzade, B., Shetabbushehri, S. N., & Doustan, M. (2020). The effect of music on learning the spatial and temporal pattern of bimanual coordination. *Neuropsychology*, 6(22), 9-26. <https://doi.org/10.30473/clpsy.2020.38848.1306> (In Persian)
- Hung, Y. C., Robert, M. T., Friel, K. M., & Gordon, A. M. (2019). Relationship between integrity of the corpus callosum and bimanual coordination in children with unilateral spastic cerebral palsy. *Frontiers in human neuroscience*, 13, 334. <https://doi.org/10.3389/fnhum.2019.00334>

- Hurless, N., Mekic, A., Pena, S., Humphries, E., Gentry, H., & Nichols, D. (2013). Music genre preference and tempo alter alpha and beta waves in human non-musicians. *Impulse*, 22(4), 1-11.
- Janata, P., Tomic, S. T., & Haberman, J. M. (2012). Sensorimotor coupling in music and the psychology of the groove. *Journal of Experimental Psychology: General*, 141(1), 54. <https://doi.org/10.1037/a0024208>
- Karabanov, A. N., Chillemi, G., Madsen, K. H., & Siebner, H. R. (2023). Dynamic involvement of premotor and supplementary motor areas in bimanual pinch force control. *NeuroImage*, 276, 120203. <https://doi.org/10.1016/j.neuroimage.2023.120203>
- Kennedy, D. M., Rhee, J., Jimenez, J., & Shea, C. H. (2017). The influence of asymmetric force requirements on a multi-frequency bimanual coordination task. *Human Movement Science*, 51, 125-137. <https://doi.org/10.1016/j.humov.2016.12.007>
- Kim, S., Park, J. M., Rhyu, S., Nam, J., & Lee, K. (2021). Quantitative analysis of piano performance proficiency focusing on difference between hands. *PloS one*, 16(5), e0250299. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0250299>
- Kopiez, R., Galley, N., & Lee, J. I. (2006). The advantage of a decreasing right-hand superiority: The influence of laterality on a selected musical skill (sight reading achievement). *Neuropsychologia*, 44(7), 1079-1087. <https://doi.org/10.1016/j.neuropsychologia.2005.10.023>
- Levitin, D. J., Grahn, J. A., & London, J. (2018). The psychology of music: Rhythm and movement. *Annual review of psychology*, 69, 51-75. <https://doi.org/10.1146/annurev-psych-122216-011740>
- Li, Y., Niu, R., Liu, L., & Liu, Y. (2023). Premotor function in interpersonal bimanual coordination: Neural responses to varying frequencies and spatio-temporal relationships. *Physiology & Behavior*, 270, 114303. <https://doi.org/10.1016/j.physbeh.2023.114303>
- Liu, Y., Liu, G., Wei, D., Li, Q., Yuan, G., Wu, S., ... & Zhao, X. (2018). Effects of musical tempo on musicians' and non-musicians' emotional experience when listening to music. *Frontiers in Psychology*, 9, 2118. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2018.02118>
- Maes, C., Gooijers, J., de Xivry, J. J. O., Swinnen, S. P., & Boisgontier, M. P. (2017). Two hands, one brain, and aging. *Neuroscience & Biobehavioral Reviews*, 75, 234-256. <https://doi.org/10.1016/j.neubiorev.2017.01.052>
- McAuley, J. D. (2010). Tempo and rhythm. *Music perception*, 165-199. <https://doi.org/10.1007/978-1-4419-6114-36>
- Meister, I. G., Foltys, H., Gallea, C., & Hallett, M. (2010). How the brain handles temporally uncoupled bimanual movements. *Cerebral cortex*, 20(12), 2996-3004. <https://doi.org/10.1093/cercor/bhq048>
- Negatu, R., Blackwood, B., Swain, N., Bokavitz, L., Greenle, J., & Holden, J. (2022). Influencing Bimanual Coordination By Changing Environmental Circumstances. *Undergraduate Scholarly Showcase*, 4(1).
- Nicolaou, N., Malik, A., Daly, I., Weaver, J., Hwang, F., Kirke, A., ... & Nasuto, S. J. (2017). Directed motor-auditory EEG connectivity is modulated by music tempo. *Frontiers in Human Neuroscience*, 11, 502. <https://doi.org/10.3389/fnhum.2017.00502>

- Oldfield, R. C. (1971). The assessment and analysis of handedness: the Edinburgh inventory. *Neuropsychologia*, 9(1), 97-113. [https://doi.org/10.1016/0028-3932\(71\)90067-4](https://doi.org/10.1016/0028-3932(71)90067-4)
- Pang, J., Zhao, S., Wang, Y., Wang, Q., & Fang, Q. (2023). Piano practice with emphasis on left hand for right handers: Developing pedagogical strategies based on motor control perspectives. *Frontiers in Psychology*, 14, 1124508. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1124508>
- Rudisch, J., Fröhlich, S., Pixa, N. H., Kutz, D. F., & Voelcker-Rehage, C. (2023). Bimanual coupling is associated with left frontocentral network activity in a task-specific way. *European Journal of Neuroscience*, 58(1), 2315-2338. <https://doi.org/10.1016/j.neuroimage.2013.10.061>
- Salimpoor, V. N., Benovoy, M., Larcher, K., Dagher, A., & Zatorre, R. J. (2011). Anatomically distinct dopamine release during anticipation and experience of peak emotion to music. *Nature neuroscience*, 14(2), 257-262. <https://doi.org/10.1038/nn.2726>
- Schlaug, G. (2001). The brain of musicians: A model for functional and structural adaptation. *Annals of the New York academy of sciences*, 930(1), 281-299. <https://doi.org/10.1111/j.1749-6632.2001.tb05739.x>
- Schmidt, R. A., Lee, T. D., Winstein, C., Wulf, G., & Zelaznik, H. N. (2018). *Motor control and learning: A behavioral emphasis*. Human kinetics.
- Schultz, B. G., Brown, R. M., & Kotz, S. A. (2021). Dynamic acoustic salience evokes motor responses. *Cortex*, 134, 320-332. <https://doi.org/10.1016/j.cortex.2020.10.019>
- Shea, C. H., Buchanan, J. J., & Kennedy, D. M. (2016). Perception and action influences on discrete and reciprocal bimanual coordination. *Psychonomic bulletin & review*, 23, 361-386. <https://doi.org/10.3758/s13423-015-0915-3>
- Summers, J. (2002). Practice and training in bimanual coordination tasks: strategies and constraints. *Brain and cognition*, 48(1), 166-178. <https://doi.org/10.1006/brcg.2001.1311>
- Summers, J. J., Maeder, S., Hiraga, C. Y., & Alexander, J. R. (2008). Coordination dynamics and attentional costs of continuous and discontinuous bimanual circle drawing movements. *Human Movement Science*, 27(5), 823-837.
- Stupacher, J., Hoyer, M. J., Novembre, G., Schütz-Bosbach, S., & Keller, P. E. (2013). Musical groove modulates motor cortex excitability: A TMS investigation. *Brain and cognition*, 82(2), 127-136. <https://doi.org/10.1016/j.bandc.2013.03.003>
- Swinnen, S. P., & Gooijers, J. (2015). Bimanual coordination. *Brain mapping: an encyclopedic reference*, 2, 475-482. <https://doi.org/10.1016/B978-0-12-397025-1.00030-0>
- Thaut, M. H. (2005). Neurologic music therapy techniques and definitions. *Rhythm, music and the brain: Scientific foundations and clinical applications*.
- Vangheluwe, S., Suy, E., Wenderoth, N., & Swinnen, S. P. (2006). Learning and transfer of bimanual multifrequency patterns: effector-independent and effector-specific levels of movement representation. *Experimental Brain Research*, 170, 543-554. <https://doi.org/10.1007/s00221-005-0238-0>
- Varlet, M., Marin, L., Issartel, J., Schmidt, R. C., & Bardy, B. G. (2012). Continuity of visual and auditory rhythms influences sensorimotor coordination. *PLoS One*, 7(9), e44082. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0044082>

- Verwey, W. B. (2023). Chord skill: learning optimized hand postures and bimanual coordination. *Experimental brain research*, 241(6), 1643-1659. <https://doi.org/10.1007/s00221-023-06629-2>
- Wisti, A. (2010). *The Effects of Musical Training on Bimanual Control and Interhemispheric Transfer* (Doctoral dissertation).
- Wu, J., Jiaqi, L. I., Kwong, P. W. H., Zhang, J. J., & Sidarta, A. (2024). Neural Mechanisms underlying Bimanual Coordination in Healthy and Stroke Individuals and Application of Non-Invasive Brain Stimulation: A Scoping Review. <https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-3975753/v1>
- Zelaznik, H. N., & Rosenbaum, D. A. (2010). Timing processes are correlated when tasks share a salient event. *Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance*, 36(6), 1565. <https://doi.org/10.1037/a0020380>
- Zentner, M., & Eerola, T. (2010). Rhythmic engagement with music in infancy. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 107(13), 5768-5773. <https://doi.org/10.1073/pnas.1000121107>